

בעין חינוכית מספר 57, כ"ח בניסן תשס"ט

גיוס של ערכים

לקראת יום הזיכרון ויום העצמאות

אשר פרשני, מנהל אדמיניסטרטיבי – מכללת אורות ישראל

חיפשתי בַּחור העומד לבדו, בודד. לא מצאתי. הבחורים מחוברים. חברות חברות עומדים ומשוחחים, כמעט כמו חברות בבית המדרש.

דומה כי המפגש החברתי הזה אינו יום גיוס ותחילת פרק חיים חדש, אלא חלק מתוך תכנית רב-שנתית של לימוד ושירות צבאי משמשים בה בהרמוניה.

והיכן ההורים במפגש זה?

ההורים המלווים את בניהם נראים בתחילה ככלי קישוט בלבד. ניצבים. כביכול אינם אפילו שחקני משנה. אך לא. לא ולא. ברגעים אלה של התעלות ההורים אינם נמצאים מרחק דור מן הבנים המופלאים, הצועדים לגיוסם בצעד בטוח וברגל חפצה. הבנים מביאים אתם מטען של מוטיבציה, תורה ועצמה שרכשו בבית וקנו בישיבה.

כל ה"יחד" הזה ברחבה מהווה פצה אנושית איכותית ובעלת ערך מיוחד לצה"ל ולעם ישראל.

ושוב, מאי-שם פורץ מעגל של שירה וריקודים. הפעם, אט אט גם הורים מצטרפים למעגל הבנים. הדורות מחוברים. לרגע נדמה כי אנו נמצאים בחתונה... ואולי זו כן חתונה – בין העם לארצו, ובין בנים לאביהם שבשמים.

ריקוד של שמחה. גיוס מתוך שמחה. שידוך מוצלח בין הערך האמוני-דתי ובין הערך הצבאי, שהפכו לבשר אחד. כמעט טקס נישואין.

האם היחידה הדומעת נראית לפתע כאם העומדת תחת חופת בנה. וכבחתונה – מיד בתום החופה פורצת השירה והשמחה מן הציבור כולו.

כך נראים בחורי ישיבות ההסדר ביום גיוסם, כמי שבאים לקיים מצוות עשה, מתוך שמחה.

גיוס של ערכים וערכים של גיוס.

אשרי הדור שאלו הם בניו.

בשבוע שעבר התגייס לצה"ל מחזור נוסף של בְּנֵי ישיבות ההסדר.

בסיס תל השומר כאילו לבש חג. מאות בני ישיבות, מלווים בהורים ובבני משפחה התקבצו ברחבה גדולה שהתקשתה להכיל את ההמון.

אם מזילה דמעה, עיניים אדומות. מתקשה להסתיר את התרגשותה. אך הייתה זו תמונה חריגה ויוצאת דופן. אולי גם אחת מכל המון הבאים.

לצופה מן הצד נדמה כי נקלע למפגש חברתי-המוני של בני ישיבות ההסדר. חבר מקבל את פני חברו בחיבוק ובטפיחה קולנית על השכם, כמקובל בין צעירים בימינו. חברים שלא התראו מזה זמן ולומדים בישיבות שונות מחבקים אף חיבוק חזק וחם יותר.

אי שם, מאחת מפינות הרחבה, בוקעים שירה וריקודים שפרצו באופן ספונטני. את הריקוד החלו בני ישיבה אחת ותוך שניות ספורות הצטרפו למעגל בני ישיבות אחרות שעמדו בסמוך. כולם מביעים דרך השיר והריקוד את רצונם וכמיהתם לשרת את העם ואת מדינתו. הם אמנם הגיעו מישיבות שונות, אך כולם קורצו מחומרים דומים, חומרים שלדאבוננו אינם תמיד מוכרים לכל בני הנוער בארצנו – **ערכים**.

כולם לבושים כראוי. לא בלבוש "זרוק". לחלקם הציציות מבצבצות מן המכנסיים ואחרים שומרים אותם היטב בתוך המכנסיים; ישנם שזקנקן מעטר את פניהם הצעירות ואחרים מגולחים; לחלקם כיפה גדולה המכסה את ראשם ואחרים חובשים כיפה רגילה. אך לכולם הכיפה "יושבת טוב טוב" על הראש. מתוך כובד ראש. אחריות ושייכות.

העצמת משולש הערכים – תורת ישראל לעם ישראל
בארץ ישראל, הם בסיס ודגל לדרכנו ולתפיסתנו את
יום העצמאות העומד בפתחנו. חג שמח!

והערת סיום: מילים אלו שכתבתי באו מתוך רצון
לתת ביטוי לדרך ולערך. בימים של אובדן דרך ואובדן
ערך, עלינו להדגיש שבעתיים את כוחו ואת עצמתו של
דור הכיפות הסרוגות. לא רק בסטטיסטיקות על
אחוזים גבוהים של בני ישיבות ההסדר והמכינות
בקצונה וביחידות הקרביות, אלא בהדגשת ייחוד
התכנים.

- א. נסי להגדיר ולמקד לעצמך: עם איזה מסר רוחני-ערכי מנסה מר פרשני לצייד אותנו לקראת יום העצמאות?
- ב. האם העברת מסר זה (ותיאור זה) עלול לטפח גאוותנות אצל תלמידינו?
- ג. היכן עובר הקו בין "עוז" ל"ענווה"? כיצד ראוי לאזן ביניהם?
- ד. אילו מסרים רוחניים נוספים ראוי לדעתך להקרין לדור הצעיר ביום העצמאות השנה?

זֶה הַיּוֹם עֲשֵׂה ה' נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ

מועדים לשמחה לגאולה שלמה

- א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית", מוזמנת לשלחן אליי: yyg8@zahav.net.il.
- ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.
- ג. מומלץ לשמור על דפי "בעין חינוכית" לשימוש עתידי.
- ד. נשמח אם תפיצו את הדברים הלאה, למשפחה ולחברים מחוץ למכללה.